

Asarken Asamızı

– HayrettinYazcı · 19 Mart 2010

Kıyırdıyorken zaman, bir sürgünün ucunda,
Sundular kainatı, bir güzel avucunda...

Ne kadar hürdüm bilsen, gözlerimde kelebek,
Bozkıra doğmuş muydu, benden mutlu bir bebek ?

İğreti bir zamanda, karşılarken dünyayı,
Asla farkedemedim, kimler germiştı yayı ?

Bir hayatı yaşamak, acı gelir yok gibi ,
Kalabalık içine, düşerken bir ok gibi !...

Kendime bir gerçektim, vardı elim, ayağım;
Yaşadım ve anladım; ağır oldu dayağım !...

Yüzümde çizgi çizgi, zaman oynarken sek sek,
Kayıtsızca izledim, tebessümle, gülerek...

Yüzüme gülmek kolay, kolaydı ağlamakta,
Kaybettim benliğimi, bozbulanık ırmakta !...

Karanlık kalyonlardan, geçerken tepetaklak ,
Kaç batında doğardım, çok sesli ağlayarak !...

Çekildik bir kenara, asarak asamızı,
Şimdi tutmasın artık, kimseler yasımızı !...

Ne kalır yarınım, bilmiyorum ki dünden ?
Bir gölge oyununu, seyrederken perdeden !...

Ağır ağır sönerken, mekanın ışıkları,
Tövbesini bozuyor, kırk yılın aşıkları...

Açılmaya yeltenip, güllerin hası gibi,
Göçüyorum içime, akşam safası gibi !...

Geçen uzun yıllara, değişmezken bir anı,
Çatlayan tomurcukta, dinliyorum zamanı...